

Apostem per la vida

Xavier Novell, bisbe de Solsona

La llei que regula l'eutanàsia ha entrat en vigor. En el context d'aquesta preocupant normativa vam obrir les jornades pastorals d'enguany amb la xerrada «La nova llei de l'eutanàsia: reptes i oportunitats» de la Gna. Margarida Bofarull, metgessa, professora de la Facultat de Catalunya i membre de la Pontifícia Acadèmia per la Vida. A més, hem creat una comissió per a sensibilitzar sobre la renovada importància d'acompanyar cristianament el final de la vida, ajudar tothom a elaborar i enregistrar voluntats anticipades que excloguin l'eutanàsia i promoure entre els professionals sanitaris l'objecció de consciència respecte a aquesta llei.

Sota el subtítol «Per garantir el dret fonamental de les persones a una mort digna» entra en vigor una llei que permet als professionals sanitaris, en unes determinades condicions, practicar la mort directament i immediata dels seus pacients. S'ha justificat dient que existeix una demanda social. No és veritat! La demanda general és que s'eviti el sofriment en el procés de la mort, allò que demana tothom són les cures pal·liatives i no l'eutanàsia. El que calia era una llei que garantís per a tothom els serveis i els recursos per a acompanyar i ser acompanyat com hom desitja al final de la vida.

Tots hem de morir, però ningú no coneix les circumstàncies en les quals es trobarà quan arribi aquest moment. Les malalties són, en gran part, les causes directes de la fi de la vida de moltes persones, especialment durant la vellesa. Parlar de malaltia i mort implica una dura gestió emocional i física que requereix unes cures especialitzades i molt importants, les cures pal·liatives.

Segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), «les cures pal·liatives són un mètode que millora la qualitat

de vida dels pacients i de les seves famílies, fent front als problemes associats a les malalties greus, a través de la prevenció i alleujament del patiment, mitjançant la identificació precoç i l'avaluació minuciosa del dolor i d'altres problemàtiques físiques, psicològiques i espirituals». L'objectiu és reduir els símptomes, afavorir l'adaptació als símptomes persistents, avaluar la situació emocional davant la malaltia, coordinar l'atenció dels diferents professionals de la salut o analitzar com es viu la situació en l'entorn social i familiar. No es tracta d'allargar la vida, ni de l'obstinació terapèutica, ni d'accelerar la mort, sinó de cuidar i acompanyar la persona perquè tingui la màxima qualitat de vida en el procés natural de la mort.

Molts hem acompanyat una persona estimada en el moment de la mort. No és fàcil. Però com és d'important envoltar aquest procés de presència i amor! És un temps per a la reconciliació, l'acció de gràcies, el servei que fa bé a totes dues parts. Quin regal poder rebre amor fins als últims moments de la vida! Somnio que ningú no mori sol, ni amb dolor, que ningú no visqui la seva malaltia o la seva vellesa com si fos una càrrega per a la societat i per a les persones que estima.

Hem d'exigir polítiques justes que no excloguin les persones més vulnerables. Que les persones grans siguin valorades. Ara més que mai, després d'una pandèmia que ha provocat que molts morissin sols, malgrat la tasca ingent i lloable de tants professionals de la salut, hem de vetllar pels més grans, hem de defensar la vida. Hem d'oposar-nos a la cultura de la mort i del *descarte* que representa un cop més aquesta llei. Jesús posa al centre els més febles, ve a donar vida en un món de mort: treballem perquè ningú no demani ni practiqui l'eutanàsia!

